

HATÁRTALANUL 2019

A Kispesti Károlyi Mihály Magyar-Spanyol Tannyelvű Gimnázium 9. A osztálya
és
a bánffyhunyadi Octavian Goga Elméleti Líceum XI. B osztálya
közös programja

Készítették: a két osztály diákjai és tanárai

KÜLHONI UTAZÁS: 1. NAP

2019. szeptember 18.

A határtalanul projekt első napja szeptember 18-ára esett. Ugyan előtte is foglalkoztunk a témával, átvettük az ehhez kapcsolódó történelmi eseményeket és megbeszéltük az utazás részleteit, de ezen a napon éreztük igazán, hogy elkezdődött.

Reggel hatkor indultunk. Bár már világos volt, az ég alján még látszottak a napfelkelte színei. Tudtuk, hogy az oda vezető utat várhatóan hat óra alatt tesszük meg, azt azonban nem, hogy ennyire fárasztó tud lenni hat órányi egyhelyben ülés. Egyesek már az elején megpróbálták a lehető legtöbbet kihozni a tengernyi szabadidő kínálta lehetőségekből, mások a félbeszakított alvásukat igyekeztek folytatni. A buszt mikrofonnal is felszerelték, így osztályfőnökünk - miután bemutatta sofőrünket - átismételte a fontosabb adatokat, amit érdemes tudnunk Erdély és Magyarország kapcsolatáról. Mivel az egyik kísérőnk, Marics István Tanár Úr énektanárunk is, így az út másik felében Erdélyhez kapcsolódó népdalokat tanultunk, a közös éneklés pedig ottlétünk végére már-már szokássá vált.

Első megállónk (ha a mellék helyiségeket nem számoljuk) Királyhágó volt. Itt nem sokan beszélnek a magyart, mint elsődleges nyelvet, már az 1910-ben készült felmérés szerint is 924 személyből csak 78 vallotta magát magyar anyanyelvűnek.

Kilátás a királyhágói pihenőből

Innen származik a legelső csoportképünk is, amit segítőkész sofőrünk (és ideiglenes fotósunk) segítségével készítettünk el.

Második megállónk Bánffyhunyad volt. E városban a magyarság aránya a lélekszámban jelentősebb, a mintegy kilencezres lakosságból 2250 a magyart vallja anyanyelvének. Ezen a helyen találgottunk a másik iskola diákjaival, akik – mivel a templom felújítás miatt zárva volt – a templom melletti gyülekezeti teremben vártak minket. Először az iskola magyar tagozatának vezetője mondott pár köszöntő szót, majd az egyik tanuló által készített PowerPoint bemutatót néztük meg, amin a város és a környező falvak érdekességeit mutatta be, valamint képeken az osztály tagjait is, ki hol lakik, és azon a részen milyen arányban élnek magyarok. Ezután átmentünk egy másik helyiségbe, ahol kürtőskaláccsal és üdítővel vendégeltek meg bennünket, valamint helyi jellegzetességű ajándékokkal is kedveskedtek.

Ezt követően átsétáltunk vendéglátóink iskolájába. Bejártuk az épületet, megnéztük, milyen körülmények között folyik náluk az oktatás.

... és amit nem láthattunk belülről. ☹

Forrás:

<https://www.facebook.com/patriotaeuropa/photos/a.1305231722928977/1305259582926191/?type=3&theater>

Amit láttunk kívülről...

A két osztály és
kísérők a
vendéglátó
iskola
bejáratánál.

Harmadik és egyben utolsó megállónk aznapra a kalotaszentkirályi szállásunk volt. A főépületben kaptak szállást a lányok, míg a fiúk két közeli társpanzióban laktak, de ez a panzió szolgált gyülekezőhelyként, valamint a reggelit, ebédet és vacsorát is az itteni étteremben kaptuk. Eligazítottak minket, megmondták mindegyik csoportnak a szobaszámát, és a kulcsainkat is megkaptuk. Vacsoráig még volt egy kis idő szabadfoglalkozásra, így hát mindenki elindult, hogy felfedezze a falut. A vacsoránál megismerhettük a végtelenül vendégszerető személyzetet, és belülről is megtekinthettük az ebédlőt, amelynek minden négyzetmétere éreztette velünk, mennyire őrzik itt a hagyományokat; a gerendáról a néptáncban használatos csizmás lógtak, a falakon és a polcokon különböző, népi motívumokkal díszített edények és tányérok adtak különleges hangulatot az étkezéseknek. A vacsora befejeztével osztályfőnökünk ismertette velünk a másnapi programokat és a fontosabb időpontokat, majd mindenki visszatért a szobájába.

A fő
szálláshelyül
szolgáló
Kecskés kúria
tornáca

Kalotaszentkirályi
utcarészletek

KÜLHONI UTAZÁS: 2. NAP

2019. szeptember 19.

Az út második napját Kolozsvárott töltöttük.

Kolozsvár Erdély egyik történelmi központja és legjelentősebb városa egyben. Bukarest után Erdély legnépesebb városa. 2011-es népszámlálási adatok szerint 310.000 fő lakta, melyből megközelítőleg 50.000 magyar nemzetiségű. Sok műemléke közül a legkiemelkedőbbek a Szent Mihály-templom, előtte Fadrusz János Mátyás szobrával, a Farkas utcai református templom és a Bánffy-palota.

A város történelme az első századig nyúlik vissza, bár ásatások alapján folyamatosan lakott volt a neolitikum, bronzkor, vaskor idején is. Pár fontos esemény a város történetéből:

- az ókorban a római birodalom része volt, "Napoca"-nak nevezték, melyet Traianus római császár alapított
- 3. században Észak-Dacia székhelyévé vált
- A város a 11. évszázadban alakult ki, ekkor már a kolozsi várispánság székhelye volt.
- 1241-ben tatárok dúlták fel, majd 1272-ben V. István szászokat telepített be a lakosság pótlására.

- 1405-ben Zsigmond király szabad királyi várossá tette
- 1437-ben Budai Nagy Antal parasztserege elfoglalta a várost, de hamar visszafoglalták december 10-14-én
- 1468-ban a Hunyadi Mátyás elleni felkelést vezetőit a főtéren végezték ki, január 19-én
- A város fala 1470 óta áll
- Itt jött világra 1557-ben Bocskai István, Erdély és Magyarország fejedelme
- Kolozsvárott alakult Erdély első egyeteme Báthori Istvánnak köszönhetően
- a fejedelemség ideje alatt Kolozsvár összesen 37 országgyűlésnek adott helyet
- 1623. június 18-án Bethlen Gábor engedélyezte a zsidók letelepedését, szabad kereskedését és vallásgyakorlását Erdélyben, és a szokásos zsidójelt sem kellett többé viselniük
- 1790-ben lett újból Erdély fővárosa

- 1821. március 12-én került sor a Farkas utcai kőszínház megnyitására, mely a legelső magyar színházépület
- 1848. május 30-án itt mondták ki az uniót Magyarország és Erdély között. Ezt követően Kolozsvár elvesztette fővárosi szerepét, de továbbra is a tudományos és kulturális központként volt számon tartva
- 1918-ban elfoglalták a románok, 1940. augusztus 30-tól kezdve viszont a második bécsi döntés által Észak-Erdély részeként ismét Magyarországhoz tartozott, majd szeptember 11-én a magyar csapatok bevonultak Kolozsvárra.

Középkori részlet Mátyás szülőházából

Az első hely amelyet a második nap meglátogattunk a kolozsvári Fellegvár volt.

A Fellegvár a Kis-Szamos melletti 405 méter magas dombon lévő erőd neve, ahonnan nagyon szép kilátás nyílt Kolozsvár városára. A dombot eredetileg Kőmálnak hívták. Az erőd Giovanni Visconti tervei alapján 1713–1723 között épült a Rákóczi-szabadságharc leverése után, az erődben a katonai létesítmények mellett börtön is volt.

Az eredetileg csillag alakú erődítményből ma már csak a fegyvertár, a lőporraktár, három kapuépület és a sáncok láthatók. A 20. század elején a vár sáncai alatt kunyhók voltak, ezt a negyedet Sáncaljának nevezték. A kunyhókat 1962–63-ban lebontották, a hegy oldalát parkosították.

Kilátás a fellegvárból

A város központjának egyéni felfedezése előtt érdekes dolgokat tudhattunk meg a Kolozsvár Főterén álló Mátyás emlékműről, például, hogy Fadrusz Jánosnak köszönhetően avatták fel 1902. október 12-én, illetve, hogy majdnem 13 méter magas. A bronzból készült szoborcsoport középpontjában I. Mátyás látható, aki egy lovon ül. Körülötte a nép örvend, hogy a király visszatért a csatából. A szobor mögötti Szent-Mihály templom gótikus sziluettje történeti keretet ad a műnek. I. Mátyás magyar király szülővárosának jelképévé vált és az 1900-as párizsi világkiállításon aranyéremmel díjazták.

Természetesen a csoportkép sem maradt el.

A csoport Kolozsvár főterén

A következő meglátogatott hely Hunyadi Mátyás szülőháza volt. Ez Kolozsvár egyik legrégebbi emeletes háza. A gótikus stílusú műemlék jelenleg a Művészeti és Design Egyetemhez tartozik. Az épületet néhány éve újítták fel, azóta különböző kiállításoknak ad otthont, illetve kint a kertben és bent a folyosókon is számos különleges szobrot találhatunk.

Először meglátogattuk a könyvtárat, ami a mára felújított ház egyik fő része. Az ott található könyvek olyan régiek, hogy nem lehet őket kölcsönözni, csak a helyszínen lehet tanulmányozni és átlapozni őket. Végül megtekintettünk egy kortárs festményekből álló kiállítást is.

Mátyás szülőházának homlokzata

Az ebédet követően elsétáltunk a Farkas utcai református templomba, ahol az a meglepetés ért bennünket, hogy attól a hölgytől kaptunk nagyon személyes és részletes vezetést a templomról és történetéről, akivel az érkezésünkön a szálláshelyen egyszer már találkoztunk.

Az egyhajós gótikus templom története 1486-tól kezdődött a ferences renddel, amikor is Mátyás király rendeletére kezdték el építeni, és a költségeit is ő viselte. A templomot a reformátusok 1622-ben kapták meg Bethlen Gábortól.

A csoport hallgatja a jó hangulatú előadást

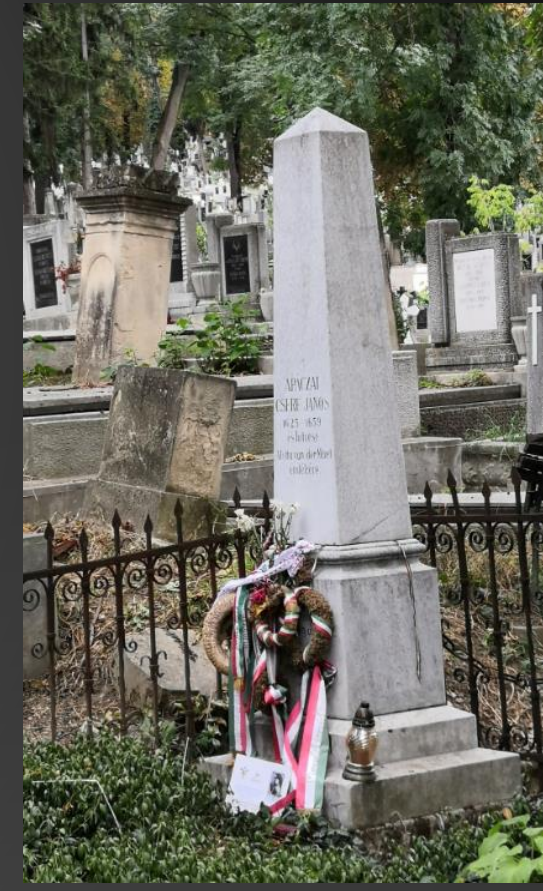

A Farkas utcai református templom (hivatalos nevén: Belvárosi református templom) kívülről és belülről

A délután folyamán a Házsongárdi temetőben jártunk még, melyet a Petőfi utcából közelítettünk meg. Nevét eredetileg a város falától délre eső domboldalról kapta. Vallásfelekezeti és nemzetiségi különbség nélkül temetkeztek ide, például a románok, a szászok és nem utolsó sorban a magyarok is. A temetőben megtalálhatók a magyar írásbeliség nagyjainak nyughelyei és egyben az emlékezések kegyhelyei is.

Mi először Kós Károly magyar építész, író sírhelyét látogattuk meg kispesti kötődése miatt. Az elkerítés miatt nem lehetett közel menni hozzá, de virágokat helyeztünk el a kerítése mellett. Láttuk még például Apáczai Csere János vagy Dsida Jenő síremlékét is.

Pár meglátogatott síremlék a Házsongárdi temetőben

A szállásra visszaérve jó hangulatban megvacsoráztunk. Miután a vacsorával végeztünk, egy kis szabadidő után el is kezdődött az esti időtöltésünk, a táncbemutató. Az erdélyi fiúk és lányok egy tánccal készültek, és bemutatták népi viseletüket is. A bemutató után megkísérelték átadni nekünk tudásukat pár alaplépés formájában több-kevesebb sikerrel. Nagyon érdekes volt látni, hogy mennyire él bennük a hazaszeret és a hagyományok fenntartása.

Életképek a táncbemutatóról és tanulásról

KÜLHONI UTAZÁS: 3. NAP

2019. szeptember 20.

Erdélyi utunk során, a harmadik napon Déva váránál és a Vajdahunyad várában jártunk.

Reggel szokás szerint megreggeliztünk, majd busszal Déva felé vettük az irányt. Az időjárás ismét hideg és fagyos volt. Mivel az út több órán át tartott, megnéztük a kedvenc filmünket és az énektanárunk vezetésével különféle népdalokat énekeltünk. Amikor megérkeztünk Déva várához már szép, napos idő volt. Felvonóval mentünk fel a várba, ahonnan nagyon szép kilátás tárult a szemünk elé .

Kilátás Déva várából

Déva vára az Alsó-Maros mentén található, egy 250 méter magas sziklán. A 13. században építették, erődítményként. Jelentősebb birtokosai Hunyadi János, Bocskai István és Bethlen Gábor voltak. 1302-től az erdélyi alvajdák székhelye volt. Déva várához fűződik egy ballada, amelyet mindannyian ismerünk. 12 kőműves Déva várát építi, de amit felépítenek az egy kis idő múlva leomlik, ezért egyikük feleségét befalazzák. A ballada az 1500-as években keletkezett, mivel azonban szójhagyomány útján terjedt több száz változata létezik. A történetek annyiban térnek el, hogy néhányban nem Déva várát hanem templomot építenek, valamint nem mindig az építőmester feleségét, hanem néhol gyermekét áldozták fel annak érdekében hogy az építmény megálljon. Miután lejöttünk a várból egy óránk volt körbenézni a városban és ebédelni.

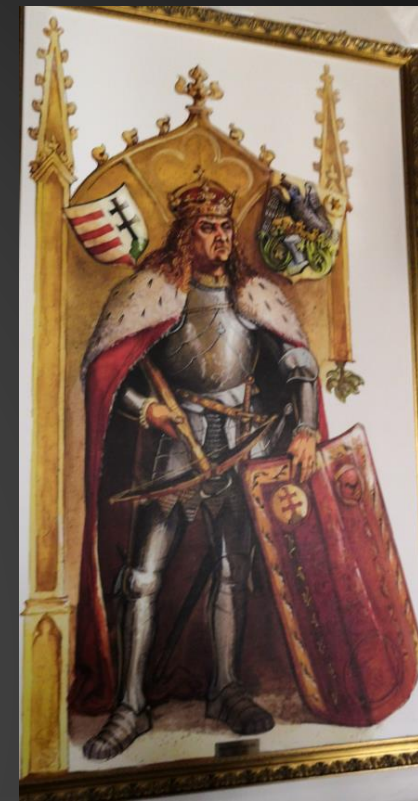
Rálátás Déva várára

Szintén ezen a napon meglátogattuk Vajdahunyadon a Hunyadi kastélyt. Szerencsére jó idő volt, ezért viszonylag alaposan körbe tudtuk járni. A várat a XIV-XV. század környékén építették, először Luxemburgi Zsigmond tulajdona volt, aki a Hunyadi családnak adományozta. Idegenvezetőnk egy helyi érettségi előtt álló fiú volt, aki a várlátogatás elején egy csomó érdekes dolgot mesélt a várral kapcsolatban.

Megtudtuk azt is, hogy ezen a környéken nagyon alacsony a magyar anyanyelvűek száma (5% alatt), ezért még nehezebb a kultúra megőrzése számukra.

A csoport
Vajdahunyad vára
előtt

Érdekes, és számunkra új információkat tudtunk meg a csángókról is. Ezután egyéni tempóban körbejártuk a várat, az egyes termekben lévő kisebb-nagyobb kiállításokat a korabeli életről, divatról, kínzásokról.

Idegenvezetőnk magyarázat közben a várudvaron, illetve Mátyás-portré az egyik teremből

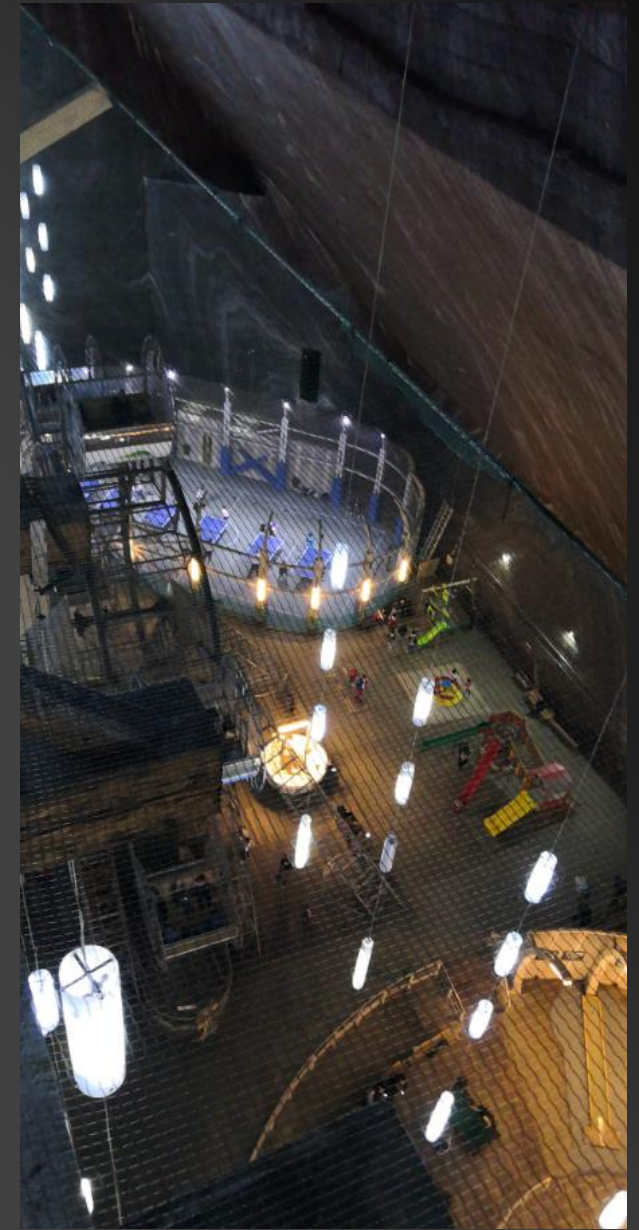
KÜLHONI UTAZÁS: 4. NAP

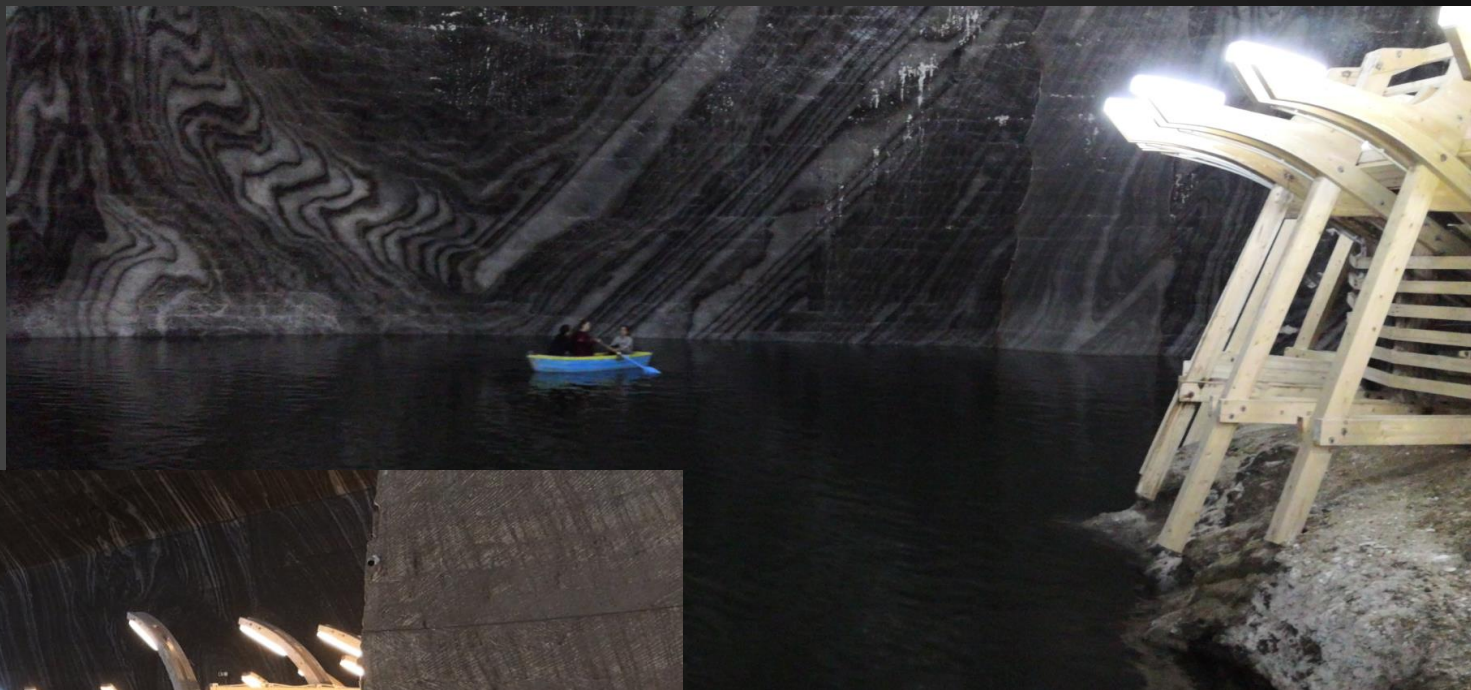
2019. szeptember 21.

A napunkat a szokásos reggeli után a buszban kezdtük, ahol elindultunk Torda felé. Kb. két és fél órát utaztunk amit sok beszélgetéssel töltöttünk. Ezalatt még dolgoztunk a feladatként kapott kalotaszegi tájszótáron is.

Első megállónk a sóbánya volt, ahová sok lépcső vezetett le. A másik mód a bányába való lejutásra a lift volt, viszont ott nagyon hosszú sor állt. Lent a hőmérséklet sokkal alacsonyabb volt, de szerencsére volt lehetőségünk különböző programokban részt venni: biliárd, óriáskerék, csónakázás, golf, csocsó és még sok más. Itt két és fél órát töltöttünk. Tekintve, hogy fiatalok vagyunk, számunkra nagy örömet jelentett a wi-fi. A lépcsők rendkívül csúszósak voltak és mindent só borított.

A bánya terének látványa odafentről

A csoport a bányában, és
egy része a csónakázó
tavon

Ezután Torda belvárosában tettünk egy sétát, ebédeltünk, és megnéztük a tordai országgyűlésekkel és a vallásszabadsággal kapcsolatban ismert templomot. A vallásszabadság világnapját azért január 13-án ünnepeljük, mert az 1568-ban január 6-13. között zajlott tordai országgyűlésen a világon először foglalták törvénybe a lelkiismereti és vallásszabadságot.

A híres tordai templom

A város, méretéhez képest nagyon nyüzsgő volt. Itt mindenki a maga tempójában, szabadon eltölthette a rendelkezésünkre álló kevés szabadidőt. A templom megtekintése után a legtöbben vásároltunk és éttermet kerestünk. Mivel hosszú volt az út korán haza kellett indulnunk.

KÜLHONI UTAZÁS: 5. NAP

2019. szeptember 22.

Az ötödik, és egyben az utolsó napon kettős érzelmekkel keltünk fel. Egyrészt vágytunk már arra, hogy újra láthassuk családjunkat, barátainkat, háziállatainkat, másrészt viszont nagyon élveztük az eddigi napokat, így szívesen maradtunk volna még. Hacsak egy pár napra, de egy egészen új életbe csöppentünk bele. Például Budapest nyüzsgő, zajos utcái után a szálláshelyünk, Kalotaszentkirály nyugodt, csendes, barátságos környezete hatalmas újdonságként hatott számunkra.

Buszunk szokásos éjszakai pihenőhelyén

Reggel mindannyian összeszedtük csomagjainkat, eltettük a táskánkba az aznapi ennivalóinkat és vizünket, majd az összes szemetet egy zsákba sűrítettük, és beágyasztunk. Mikor mindenki készen volt, a buszhoz mentünk, és a bőröndöket a csomagtérben, a táskáinkat pedig az utastérben helyeztük el. Nagyjából tíz perc múlva már mindenki a helyén ült.

Hangulatképek az udvarról

Akkor egy olyan lehetőséget kaptunk, ami nem volt benne az utazásunk eredeti tervében. A szálláshelyünk mellett álló templomot kinyitották nekünk, így nem csak kívülről csodálhattuk meg. Odabent szállásadónk szakavatott vezetésével sok mindent megtudhattunk az épület és a környék történetéről. Ez a református templom az 1700-as években épült, ám 1848-ban egy súlyos tűzvész után némileg fel kellett újítani. Kiemelkedő motívumok voltak odabent a varrottasok, a búza koszorú és a kazettákból álló mennyezet is. A templom hátsó kertjében megtekinthető volt az egykor használt harang is.

Házigazdánk mesél

Mindezek után, visszaszálltunk a buszra, és megkezdtük utunkat Magyarország felé. Bár kissé álmosak voltunk, nagyon jól szórakoztunk. Beszélgettünk, nevettünk, és a tájat kémleltük.

Körülbelül két órával később megérkeztünk Nagyváradra, amely a XV. században a reneszánsz egyik jelentős központja volt Európában. Napjainkban a vár magába foglal egy kulturális teret és a vár történelmének múzeumját is, illetve az udvarában Szent László és Luxemburgi Zsigmond királyaink márvány síremlékei is helyet kaptak. A váron kívül, lehetőséget kaptunk arra, hogy önállóan felfedezzük a belvárosi részt.

A nagyváradai vár udvara,
és a belváros egy átriumos
udvara

Magyarország és Románia határát kora délután, körülbelül egy órakor értük el. Fél óra várakozás után azonban már indulhattunk is tovább. Sajnos az út ezen szakasza nem volt olyan zökkenőmentes, mint ahogyan először terveztük. Dugóba kerültünk, így nagyjából egy órás csúszásra számítottunk. Viszont alig, hogy kikeveredtük onnan, baleset történt azon az úton, amerre mi mentünk, így ismét lassult a forgalom. Amellett, hogy csaknem 1,5-2 órás késésben voltunk, ez a plusz idő remek alkalmat adott arra, hogy ismét hosszas beszélgetésekbe kezdjünk.

Délután negyed hét környékében érkeztünk vissza az iskolától nem messze lévő parkolóba, ahol a szülők már lelkesen vártak minket, hogy minél többet hallhassanak az izgalmas, érdekes és vicces történetekből, amik velünk történtek az utazás alatt. Kipakoltuk a csomagokat, elbúcsúztunk egymástól, és a tanárainktól, majd mindenki elindult hazafelé.

A táj útközben

És végül, de egyáltalán nem utolsósorban:

Visszatekintve erre az utazásra, rengeteg maradandó emlék született abban az öt napban. Elsősorban megismertünk új embereket, sőt az osztályon belüli kapcsolatok is változtak. Megannyi új barátság kötődött, ugyanis olyan emberekkel is beszélgettünk, szereztünk velük kapcsolatos élményeket, akiket korábban talán alig ismertünk. A régi barátságok pedig végül még erősebbé váltak, hiszen immáron nem csak az iskolai környezetben töltöttünk egymással időt, hanem együtt is éltünk néhány nap erejéig. Egy ilyen utazás alatt az ember természetesen rengeteg új helyre jut el, ahol részletesen megismerkedhet az adott város vagy nevezetesség történetével. Ezek az információk bármennyire érdekesek is, egy idő után részben elfelejtődnek, de akiket megragad a hely szépsége, olvashat, kereshet további adatokat, történeteket róla. Az új kultúra, néphagyományok megismerése is egy fontos dolog. Az utazás alatt ezekbe is bepillantást nyerhettünk, így összeségében úgy érezzük, hogy mindenképpen pozitív élmény volt ez számunkra a tanulás és a személyes kapcsolatok, az önállóság terén is. Egyetlen dolgot lehet említeni, ami talán senkinek sem hiányzik, az pedig a hajnali és éjszakai elképesztő mértékű hideg.

Úgy hisszük, ezt az öt napot, amit Erdélyben tölthettünk el, egyikünk sem fogja sosem elfeledni, és mindig jókedvvel gondolunk majd vissza rá. Reméljük lesz még alkalmunk hasonló kirándulásokat, utazásokat megélni, és ilyen tapasztalatokkal hazatérni.

MAGYARORSZÁGI UTAZÁS: 1. NAP

2019. október 16.

Reggel 8-kor indultunk Bánffyhunyadról, első úticélunk a Nagyváradi vár volt, amely egy műemlék Bihar megyében, és a 11. században épült. Itt hasznos információkat tudtunk meg a reneszánsz korról, majd ezután a Károlyi Mihály Kéttannyelű Gimnáziumba látogattunk, ahol szívélyes fogadtatásban volt részünk. Megnézhettünk egy előadást az iskoláról, ami nagyon szórakoztató volt, valamint körbejártuk az iskola szebbnél szebb termeit, majd egy kis elemőzsiával kínáltak meg bennünket.

Az osztályok a Károlyi előtt

A látogatás után elfoglaltuk Budapesten az Adagio Hostelben szállásunkat, majd a vacsora után rövid sétát tettünk az Andrássy úton, valamint a Hősök terén. Mivel hosszú napunk volt az utazás miatt, ezután le is pihentünk.

Este a Hősök terén

MAGYARORSZÁGI UTAZÁS: 2. NAP

2019. október 17.

Korán keltünk, mivel sok program volt arra a napra.

Első megálló Székesfehérvár volt, a romkertbe látogattunk el, ahol nagyon sok érdekességet tudhattunk meg magyar királyokról. Fontos tudnivaló az, hogy egykor egy bazilika volt annak a helyén, melynek már csak a maradványait tudtuk megtekinteni. Ez volt a királyok temetkezési helye. Összesen 15 uralkodó nyugszik itt. Furcsa volt elképzelni, hogy régen mekkora épület állhatott ott.

A székesfehérvári romkertben az idegenvezető magyarázatát hallgatva

A Máttyás
emlékműnél
Székesfehérvárott

Következő megálló Szabadbattyán volt, ahol megnéztük a Kula középkori lakótorony megmaradt részét. Ez egy vámhely volt, amelynek kezdetei XIV. századba nyúlnak vissza, és az őrségnek adott szállást a torony.

Szabadbattyán, Kula középkori lakótorony

Balatonfüreden volt szabadidőnk, ahol pizzáztunk, kávéztunk, sétáltunk a parton és csodáltuk a gyönyörű Balatont. Nagyon jó időt fogtunk ki, ezért egy kellemes délutánt tudtunk eltölteni.

Balatonfüred madártávlatból

Forrás: <https://balatonfured.hu/>

A nagyvázsonyi vár mellvédjén

Nagyvázsonyban volt az utolsó megállónk. Úton arrafele elromlott a busz, de elértünk odáig. Ameddig mi a Kinizsi várat néztük meg, addig a sofőr javította a buszt. A kastély nagyon magas volt, csak a bátrak másztak fel a tetejébe.

MAGYARORSZÁGI UTAZÁS: 3. NAP

2019. október 18.

Pénteken, miután felkeltünk és megreggeliztünk, elgyalogoltunk a buszig, amelyik elvitt minket Visegrádig. El is indultunk. Az út az most is nagyon jól telt, nevettünk, mert a Fellegvárhoz mentünk először, a Királyi Palota helyett, egy tévedés miatt. Ennek következtében sietnünk kellett, hogy időben odaérjünk az idegenvezetésre.

Néhány információ erről: A XV. században háttérbe szorult palotát csak Mátyás állíttatta helyre a XV. század végén. Ettől kezdve, az 1544-es török hódításig a magyar királyok vidéki rezidenciája volt.

A visegrádi királyi palotában

A Fellegvárat rövid közös tájékoztató után fejhallgatós vezetéssel saját magunk fedezhettük fel, és a közös fotó sem maradhatott el. A várról gyönyörű kilátás nyílt a Duna-kanyarra.

A visegrádi fellegvár tetején

Ezt követően Esztergom fele vettük az irányt.

Idegenvezetőnk körbevezetett a Bazilikában, majd akinek nem volt tériszonya, felmehetett az épület tetejére is. Nagyon fárasztó volt, mivel meredek lépcsőkön kellett felmáshznunk. De a kilátásért teljesen megérte.

Az esztergomi bazilika madártávlatból

Forrás: <https://civilhetes.net/magyarorszagi-kepeslapok-madartavlatbol-0>

(zárójelben)

Még a program kalotaszentkirályi beszélgetései során derült ki, hogy a határon túli magyarok számára magyarországi látogatásaik során mindig nagy élmény, ha a moziban MAGYARUL tekinthetnek meg egy filmet. Ez adta az ötletet, hogy ezt a programpontot is beillesszük az egyik este. Péntekre esett a választás, és ráadásul sikerült „helyi jellegzetességet” találnunk, mert épp akkor volt műsoron a Budapesten forgatott Gemini Man című film. Természetesen ezúttal magyar szinkronnal.

Részlet a film előzeteséből

Forrás: <https://www.youtube.com/watch?v=I5chk9wAy8s>

MAGYARORSZÁGI UTAZÁS: 4. NAP

2019. október 19.

A szombati napunk azzal kezdődött, hogy felkeltünk, megreggeliztünk, és ugyan nem tartozott a tematikánkhoz, de mivel nagyon érdekelt bennünket, a napot a közelben levő Terror Házának a meglátogatásával indítottuk, ahol a XX. századi diktatúra és kommunizmus áldozatairól és legfőképpen a II. Világháborúról gyűjtöttünk információkat.

Ezután a Westendben töltöttünk szabadon egy kis időt.

A Terror Háza Múzeum

Forrás: <https://www.terrorhaza.hu/>

Kora délután a Budai várba buszoztunk, ahol a Budavári Labirintust jártuk be, megnéztük a magyar királyok középkori arcképcsarnokát.

Képek a labirintusból

Majd a Széll Kálmán térről metróval a Parlamenthez siettünk. Miután megkaptuk a jegyeinket, és átestünk a biztonsági átvizsgálásokon, idegenvezető segítségével a parlament belterébe tekintettünk be. Többek közt a tanácssterembe is bepillantást nyerhettünk, de a legérdekesebbek a koronázási kellékek voltak, valamint az a hatalmas terem, minek közepén ezeket őrizték. Nekünk ez nagy élmény volt, mert még nem volt alkalmunk a parlamentet belülről is megcsodálni.

A parlamenti idegenvezetőt hallgatva

Ezek után elfogyasztottuk az „utolsó vacsoránkat”, és a szállásra érve csapatépítő játékokat játszottunk az osztállyal, ahol mindnyájan jól szórakoztunk, és sikerült az egész osztályt jobban összekovácsolni, ami persze az egész kirándulásra is érvényes.

Búcsúfotó a parlamentnél

MAGYARORSZÁGI UTAZÁS: 5. NAP

2019. október 20.

Az út lecsengése

Vasárnap reggel ébredés után bepakoltunk, majd reggelizni mentünk. A reggeli ugyanolyan hangulatban telt, mint a többi reggel. Mindenki vidám, boldog volt, sokat nevettünk, viszont érződött egy kis szomorúság is, mivel tudtuk, hogy lassan haza kell indulnunk. Reggelizés után elbúcsúztunk a szálláson megismert barátainktól, majd levittük a csomagjainkat, és vártuk a buszt. Mikor leértünk, észrevettük, hogy Dávid sehol sincs. Keresni kezdtük, ekkor észrevettük, hogy ő még a teraszon issza a reggeli kávéját. Szóltunk neki, hogy siessen, mert mennünk kell. A busz megérkezett, és Dávid is megkerült. Beszálltunk, megvolt a „seregszemle” és elindultunk. Gyönyörködtünk egy utolsót a városban, azután kezdetét vette a hosszú hazaút. Sokak arcán látszott a szomorúság, mert búcsúzniuk kellett újonnan megismert barátaiktól és iskolájuktól.

Hazafele halkán szólt a zene a buszban, és lassan mindenki elaludt. Hosszú volt ez az öt nap kevés alvással és sok érdekes programmal. Pár óra után megálltunk vásárolni, ahol feltölthettük készleteinket egy kiadós alvás után.

Jól megpakolt szatyrokkal tértünk vissza a buszhoz, amelyek tele voltak különféle finomságokkal; mindenki gondolt az otthoniakra is valami kis kedvességgel. Az út hosszas volt, de legalább sikerült elmesélnünk a kirándulás alatt szerzett élményeket. Nagyon jól éreztük magunkat, sok kellemes élményt szereztünk, mindannyian örömmel gondolunk vissza erre a kirándulásra.

A két iskola

Forrás: Google Street View és <https://new.karolyigimnazium.com>